



13. srpna 1961 se uzavřely hranice mezi berlínskými zónami.

Autor: Nikolaj Starikov

Nikolaj Starikov je známý ruský intelektuál a nacionalistický historik.

Mnozí z vás už jistě slyšeli příběh o tom, jak v roce 1948 krvavý tyran Stalin nařídil blokádu Západního Berlína a jak se svobodomilným národům povedlo společným úsilím prorazit tuto blokádu leteckým mostem. Dnes si však povíme, co se stalo doopravdy.

Poté, co se Stalin nenechal zatáhnout do drakonické Brettonwoodské dohody a Churchill pronesl svůj slavný projev v americkém Fultonu, začal Západ vyvíjet nátlak na SSSR na všech frontách. Nejvhodnějším ohniskem těchto snah se pak ukázalo být poražené Německo.

Bezprostředně po porážce nacismu se Spojenci dohodli na rozdělení Německa na tři okupační zóny: ruskou, britskou a americkou. Země samotná však žádnými novými hranicemi rozdělena nebyla, pořád šlo o jednotné Německo, ovšem bez jakékoliv politické moci nad svým územím – tu vykonávaly orgány vojenské okupační správy. Podobným způsobem byl rozdělen také Berlín. Město sice dobyla výhradně sovětská armáda, Sovětský svaz však umožnil spojeneckým silám vstup do německého hlavního města. 5. června 1945 byla schválena Berlínská deklarace, jež vyhlásila převzetí vrchní autority nad Německem vítěznými mocnostmi, které přemohly nacisty. Později bylo na de Gaulleho naléhání také Francouzům umožněno „urvat“ si kus německého území: dostali ke správě Sársko a příslušnou část Berlína. Vznikly tak čtyři okupační zóny. 30. srpna téhož roku vznikl orgán pojmenovaný Kontrolní rada, jejímž prostřednictvím Spojenci vykonávali svrchovanou autoritu nad okupovaným územím. 1. ledna 1946 se začalo obchodovat mezi sovětskou a britskou zónou. Zpočátku šlo vše hladce, protože SSSR tehdy ještě „nestihl“ odmítnout dominanci dolaru Federálního rezervního systému. Jakmile byl však tento Rubikon překročen, začala se situace rychle přiostrřovat.

března 1946 – Churchillův slavný projev a počátek projevů nepřátelství ze strany Západu.

srpna 1946 – americký generál Lucius Clay ve Stuttgartu oznamuje nadcházející sjednocení dvou okupačních zón.

prosince 1946 – Spojené státy a Velká Británie podepisují v New Yorku dohodu o spojení svých okupačních zón. Na mapě Evropy se tak objevuje nová entita s podivným názvem Bizonie.

ledna 1947 – veškerý obchod mezi Bizonií a ostatními zónami měl nově probíhat výhradně v amerických dolarech. A jaká měna se po celý rok 1946 užívala při

transakcích v sovětské zóně? Říšské marky. SSSR žádné dolary nemá a pro Němce je přístup k nim ještě obtížnější. Proč tedy vyžadovat obchodování výhradně v dolarech? Znamená to totiž dvojí volbu: buď se podřídít, nebo rezignovat na veškerý obchod mezi oběma částmi Německa.

března 1947 – prezident Truman v projevu před Kongresem načrtává tzv. Trumanovu doktrínu. Oficiálně začíná studená válka.

června 1947 – dochází k přijetí slavného Marshallova plánu.

února – 6. března 1948 – v Londýně se koná jednání šesti států /mocností?/, jíž se účastní USA, Velká Británie, Francie, Belgie, Nizozemsko a Lucembursko. Dospívají k rozhodnutí vytvořit na území tří západních okupačních zón německý stát.

USA s Británií se tak rozhodly rozetnout Německo vedví. Sovětský svaz se v reakci to 20. března 1948 stáhnul z Kontrolní rady, která tím přestala fungovat. Západ už totiž orgán pro správu celého Německa nepotřeboval: vytvářel nový německý stát.

Poté se však událo něco poměrně zajímavého. 20. a 21. června 1948 proběhla v trojici západních okupačních zón měnová reforma, která velice nápadně připomínala nájezd lupičů. Hitlerovy říšské marky byly nahrazeny Deutschmarkami. Každý Němec si směl vyměnit 60 říšských marek v kurzu 1:1, 40 okamžitě, zbylých 20 marek pak o dva měsíce později. Polovinu svých úspor si směli vyměnit v poměru 1:10, ta druhá byla zmrazena na později, kdy ji bylo možné směnit v kurzu 1:20. Důchody, mzdy, platby i daně však byly počítány v nové měně, a to v kurzu 1:1.

Právnícké osoby to měly ještě horší. Každý podnik dostal přiděleno 60 marek na každého zaměstnance. Všechny veřejné závazky ve starých markách však byly bez jakékoliv náhrady smazány! Tahem pera se tak zhruba dvě třetiny aktiv v bankách, investované do státních obligací, staly naprosto bezcennými. Odehrálo se jako na drátkách, takže celá reforma připomínala spíše dobře naplánovanou vojenskou operaci. Německé marky byly potají vytištěny v Americe a bez varování uvedeny do oběhu.

Na chvíli se u toho zastavme. Co myslíte, že se odehrávalo v zemi, v jejíž jedné polovině byla zavedena nová měna, zatímco v té druhé stále platila ta stará? Protože Němci mohli vyměnit své úspory jedinečně v kurzu 1:10 a 1:20, jaký byl pro ně další logický krok? Samozřejmě že pokusit se utratit své staré marky kdekoliv, kde původní peníze ještě platily, což nutně znamenalo sovětskou okupační zónu. A přesně tak se také stalo. Němci se nahrnuli do východní zóny směnit své staré říšské marky za zboží. Vyprázdnili regály obchodů ve snaze zbavit se svých peněz. Jak asi měla na tuto absurdní situaci reagovat sovětská správa? Musela uzavřít hranice své zóny a pokusit se zastavit příliv peněz, jinak hrozilo zhroucení celého hospodářství – vždyť obchody mohly být zcela vykoupeny. A právě na to také Západ spoléhal: že dojde k nepokojům a Sovětský svaz bude donucen „krvavě potlačit lidové protesty“.

Hranice okupační zóny se samozřejmě zavřít daly, ale co si počít s Berlínem? Žádná zeď tam dosud nestála a město ještě nebylo rozdělené. A „jak už tomu osud chtěl“, měla peněžní reforma v Berlíně nabýt účinnosti o tři dny později než v Bizonii a francouzském sektoru, tedy

25. června 1948. Jako by se někdo pokoušel Němcům nepříliš skrytě naznačit, co mají udělat: vzít své říšské marky na výlet do Berlína! Tam je totiž stále ještě berou. A tak si to auta plná hotovosti z celého Německa namířila přímo do hlavního města. Spojenci a pro ně pracující Němci naštěstí pro cestu do Berlína přes sovětskou zónu museli mít zvláštní povolení. Co s tím? Sovětská vláda se rozhodla zakázat vstup do Berlína i průjezd do Berlína skrz svou okupační zónu. Obyvatelé západních sektorů města také měli zakázaný přístup do východní části města, kde hodlali vybít regály. Toto tedy byla ona Stalinem vyhlášená „blokáda“ Západního Berlína.

Východoněmecká marka byla zavedena až mnohem později.

července 1948 předložili vojenští správci tří okupačních zón ministrům-prezidentům 11 německých spolkových zemí v jejich jurisdikci tzv. Frankfurtské dokumenty. Podle rozhodnutí z Londýna měli Němci *de facto* dostat rozkaz k vytvoření nové národní vlády! Cizí mocnosti nijak netrápilo, že to bude znamenat rozdělení země i jejích obyvatel.

Budoucí Západní Německo zabíralo necelých 53 % území předválečného Německa a žilo na něm 62 % obyvatel země.

Následující události už se odvíjely podle osvědčeného scénáře.

května 1949 byl oznámen vznik Spolkové republiky Německo (Bundesrepublik Deutschland). Stupeň nezávislosti zahraniční politiky, který byl tomuto loutkovému státu dopřán, je dobře patrný třeba z toho, že spolkové ministerstvo zahraničí vzniklo až 15. března 1951 a americká ani britská vláda nevyhlásily obnovení plné západoněmecké suverenity ještě další tři roky (24. června 1954).

Sovětský svaz mezitím ze všech bránil západním plánům na vytvoření německého státu jen v jedné části Německa, čímž by otázka budoucí státní struktury či německé neutrality zůstala bez odpovědi.

Moskva na vytvoření Západního Německa reagovala 7. října 1949 vyhlášením Německé demokratické republiky (DDR). Stalin však dva německé státy srdci Evropy nechtěl. Proto 10. března 1952 předali Sověti Západu tzv. „Stalinovu nótu“. Tento dokument jasně ukazuje, že cílem sovětského vůdce nebylo vytvoření jeho „vlastního“ německého státu, ale sjednocení Německa, tak aby se Němci nemohli stát pouhou figurkou anglo-americké zahraniční politiky.

Sovětský svaz inicioval okamžité vyjednávání o sjednocení Německa a svobodných volbách na celém jeho území, z nichž by vzešla jediná vláda, která by si do budoucna zachovala neutrální status. Asi netřeba dodávat, že Západ „Stalinovu nótu“ ignoroval. Když narazíte na nějakého nevzdělaného nebo naivního člověka, který bude chtít hovořit o vině za dlouhé rozdělení německého národa, připomeňte mu to. Západ vyjednávání mezi oběma „Německy“ zablokoval. A Západní Německo uznalo to Východní až v roce 1972, do té doby oba státy svou existenci neuznávaly ani neudržovaly diplomatické styky.

Zeptáte-li se moderního člověka, který své informace čerpá z „nezávislých“ médií, na rozdíly mezi Východním a Západním Německem, nejspíše v jeho odpovědi zazní něco o „totalitářství“. Jedno Německo prý bylo svobodné v tom, v čem to druhé nikoliv. Když budete tlačit na odpověď o něco specifičtější, asi se dozvíte, že výlučná vláda komunistické strany na východě Německa znemožňovala vytvoření stranického systému, vyvinutého na západě země. To je však naprostá lež. Už 10. června 1945 totiž sovětská vojenská správa v Německu ve své zóně schválila činnost demokratických stran i odborů.

Dokonce tak tímto krokem předešli Spojence v jejich okupačních zónách. Čtyři strany vznikly hned v červnu a červenci 1945. V roce 1946 se dvě z nich sloučily ve Sjednocenou socialistickou stranu Německa (SED), která se posléze stala stranou vládnoucí. Mnohé čtenáře jistě bude zajímat, že stranický systém v zemi existoval až do konce NDR. Hned první východoněmecký parlament, dočasná Lidová komora, měl 330 zastupitelů z nichž v roce 1949: 96 náleželo k SED, Liberální demokraté i CDU měli shodně 46 křesel, Národní demokraté 17 a Demokratická rolnická strana 15 mandátů.

Zbylá křesla si rozdělily odbory a Svobodná německá mládež. Kdyby snad někdo namítnul, že se jednalo o pouhou kaširovanou iluzi pluralismu a „krvežíznivý režim“ systém více stran záhy zdusil, byl by daleko od pravdy. Pokud totiž nazvete fraškou východoněmecký parlament, pak si toto označení stejně dobře zaslouhují také všechny ostatní parlamenty světa. Ve skutečnosti se totiž socialistické Německo a jeho stranický systém i nadále rozvíjely ruku v ruce. V roce 1986 sedělo v parlamentu 500 poslanců. Zastoupeno bylo deset frakcí pěti stran, odbory, Komsomol, Demokratický svaz německých žen, Kulturní svaz NDR a dokonce i Svaz vzájemné pomoci rolníků.

Největší mediální konglomeráty dnes do omrzení omílají klišé o „agresivní Varšavské smlouvě“, což je však jen další zjevná lež. Západ vytvořil NATO už v roce 1949, organizace zemí Varšavské smlouvy vznikla v reakci na to až za dlouhých šest let, v roce 1955. Tento vojenský blok byl navíc reakcí na militarizaci Evropy Západem. SSSR čekal s odpovědí na vznik NATO až do okamžiku, kdy se jeho členem stalo i Západní Německo.

Ve zvláštním prohlášení z 15. ledna 1955 dal Sovětský svaz jasně na vědomí, že vyjednávání mezi oběma německými státy o neutralitě pozbyde smyslu, jakmile se jeden z nich stane součástí západního vojenského bloku. USA i Velká Británie záměrně vytvořily vojenskou hrozbu v Evropě. Potřebovaly totiž pro své zájmy nepřirozenou situaci, kdy má rozdělený národ dvě vlády a dvě armády, které proti sobě chřestí zbraněmi. Londýn i Washington to tak ostatně s oblibou praktikují znovu a znovu: s Indií a Pákistánem, v Irsku, na Balkáně nebo s Ruskem a Ukrajinou...

A tak se Západní Německo 9. května 1955 stalo členskou zemí NATO. V odpovědi na tento krok se 14. května 1955 zrodila Varšavská smlouva. Dokonce i proslulá východoněmecká armáda, po dobu 34 let své existence jedna z nejlepších na světě, vznikla až poté, co „Spojenci“ nestoudně porušili dohodu z Postupimské konference v roce 1945, podle níž mělo být Německu zapovězeno budovat si vlastní ozbrojené síly. Bonn zřízení Bundeswehru ohlásil 12. listopadu 1955, ale Národní lidová armáda NDR byla zřízena až v roce 1956...

Kdo tedy má na svědomí rozkol v srdci Evropy po 2. světové válce i čtyřicetileté rozdělení německého lidu doopravdy?

Anglický překlad článku N. Starikova **Who really put Berlin wall?** vyšel na stránkách russia-insider.com 1. září 2018. Původní zdroj: **Oriental Review**